

Josh Lanyon

Een gevaarlijk spel

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

En toen waren er nog maar... een paar

Eindelijk is de renovatie van het statige Captain's Seat bijna klaar.

Om het te vieren besluit boekverkoper en amateurspeurder Ellery Page een housewarming te organiseren en zijn theatervrienden uit New York uit te nodigen voor een logeerweekend. Wanneer het huis door een hevige sneeuwstorm wordt afgesneden van het dorp Pirate's Cove, kunnen ze weinig anders doen dan drinken, herinneringen ophalen en spelletjes spelen.

Dat denkt Ellery tenminste... tot hij lijkt te zijn beland in een levensechte versie van *Cluedo*.

‘Nóg een geheime doorgang?’ Ellery Page, de eigenaar en uitbater van de enige mystery-boekwinkel in Pirate’s Cove, klemde de telefoon tussen zijn wang en schouder terwijl hij snel de loonlijst van het Crow’s Nest afwerkte. Omdat hij dit weekend gasten kreeg, wilde hij binnen een uur alles afgerond hebben zodat hij de veerboot in de haven kon opwachten.

‘Dat weten we pas zeker als we de muur openbreken,’ zei Ellery’s aannemer, Tony Brambilla.

Brambilla and Sons had een soort wonder verricht om de renovatie van Captain’s Seat gereed te krijgen voor het invallen van de winter, en de komst van Ellery’s gasten. Toen Ellery het vervallen achttiende-eeuwse herenhuis negen maanden eerder van zijn oudtante Eudora had geërfd, was het rijp geweest voor de sloopkogel. Een brand op de eerste verdieping had het er niet beter op gemaakt.

‘Nee!’ zei Ellery snel. ‘Geen muren openbreken. Mijn vrienden komen aan met de veerboot van één uur.’

‘Oké dan. Goed, de deur van de slaapkamer aan de lijszijde klemt niet meer en de losse vloerplanken in het trappenhuis zijn vastgezet. Als er achter de muur van de grote slaapkamer een gang is, staat die waarschijnlijk in verbinding met de tunnel die in de bibliotheek uitkomt.’

Tijdens de uitgebreide renovatie waren er maar liefst twee afzonderlijke geheime gangen ontdekt binnen de muren van Captain’s Seat. Dat was niet ongevoen voor de oudste gebouwen op een eiland dat ooit een toevluchtsoord was geweest voor piraten.

Hoe spannend het idee van geheime doorgangen ook was, de gangen in Captain's Seat bleken bedompte, donkere tunnels te zijn vol kapotte lege kratten en spinnen – Ellery's minst favoriete dieren – en weinig meer. Op een dag zou hij al die gangen in het huis uitgebreid onderzoeken, maar dat had geen haast. Hij had immers bijna een jaar met veel plezier in het huis gewoond zonder van hun bestaan te weten.

‘Geniet van je huis,’ zei Tony. ‘We zullen het komend voorjaar hebben over de scheuren in de constructie van de kelder.’

De moed zonk Ellery in de schoenen bij het horen van de woorden ‘scheuren’ en ‘constructie’, maar hij antwoordde vrolijk en vastberaden: ‘Ja. Bedankt voor al je harde werk, Tony. Captain's Seat lijkt inmiddels wel een ander huis.’ Een huis waarin hij niet meer het gevaar liep om spontaan in vlammen op te gaan als hij een lichtschakelaar omzette.

‘Het is fijn om weer een Page op het eiland te hebben.’

Dat was een gevoel dat alom leek te heersen in Pirate's Cove, maar het verraste en raakte Ellery nog steeds. Voordat hij Captain's Seat erfde, had hij niet eens van het bestaan van Buck Island geweten, laat staan van zijn oudtante Eudora.

Hij beëindigde het telefoongesprek met Tony en bande alle gedachten aan scheuren uit zijn hoofd. Hij was net klaar met de loonlijst toen de bel aan de winkel deur ter begroeting rinkelde en Nora Sweeney, zijn assistent-manager, terugkwam van haar lunchpauze.

Nora was een spichtige vrouw van net 1 meter 50 op degelijke schoenen. Haar ogen hadden de kleur van staal en ze droeg haar lange, grijze haar in een strakke paardenstaart. Hoewel ze de neiging had te roddelen en haar fantasie de vrije loop te laten, was ze slim, loyaal en grenzeloos energiek. Naast haar uitgebreide kennis van het eiland en al zijn inwoners, in het heden en verleden, bezat Nora een encyclopedische kennis van mysteries, die Ellery al vaak van pas was gekomen. Voordat hij het Crow's Nest had geërfd, was hij totaal niet geïnteresseerd geweest in misdaad, of het nu echt of fictief was.

Wat kon er veel veranderen in een paar maanden tijd!

Watson, Ellery's zwarte spaniël-mixpup, sprong van de lange houten bibliotheekbank waarop hij aandachtig naar de lege klinkerstraten had liggen staren.

Pirate's Cove had in november verdacht veel weg van een spookstad, compleet met de geheimzinnige witte mistflarden die zich om uithangborden, plantenpotten en verandapalen slingerden. Je kon je bijna niet meer indenken dat nog maar twee maanden eerder toeristen door de straten hadden geslenterd, in gehuurde golfkarren hadden rond gezoefd en de stranden, winkels en cafés hadden bevolkt. En de plaatselijke kassa's hadden gevuld.

Nora bukte zich om Watson te aaien. 'Het lijkt erop dat we dit weekend sneeuw krijgen,' verkondigde ze.

'Je maakt een grapje.' Ellery liep naar de ramen en tuurde naar de dreigende, loodgrijze lucht en de witte schuimkoppen in de haven. Dreigend was normaal voor deze tijd van het jaar. 'Veel sneeuw?'

Nora wikkelde haar lange, rode sjaal af. 'Ik denk het niet, mop. Niet zo vroeg in het seizoen. In februari valt altijd de meeste sneeuw. In deze tijd van het jaar valt er niet meer dan een beetje poeder. Een beetje couleur locale voor je gasten.'

'Juist, ja.' Hij had nu al spijt van zijn besluit om niet in een extra generator te investeren. Alleen kon je geld maar één keer uitgeven, en het dak, leidingwerk en de elektrische bedrading waren belangrijker geweest.

Nora kwam naast hem voor het raam staan en mijmerde: 'Ik hoop dat je vrienden geen al te ruwe overtocht hebben.'

Oei. 'Ik ook.'

Ze keken even hoe de wind over de golven joeg en de boten die her en der in de haven lagen liet schommelen.

Ja, het eiland kon in deze tijd van het jaar een beetje troosteloos zijn.

Alsof Nora Ellery's gedachten kon lezen zei ze: 'Ik verwacht dat ze toch niet zoveel zin zullen hebben om naar buiten te gaan.'

'Nee. Dat is zo.' Ellery keek omlaag naar Watson, die hoopvol stond te kwispelen. 'Laat me eerst nog een paar dingen afmaken,

maatje. Dan gaan we daarna je-weet-wel-watten.’ Tegen Nora zei hij: ‘Tony Brambilla denkt dat ze nog een geheime doorgang hebben ontdekt, maar dat kunnen ze niet met zekerheid zeggen zonder de muur open te breken.’

Nora’s ogen begonnen te glinsteren van opwinding. ‘Dat zou heel goed kunnen. Captain’s Seat is bijna net zo oud als de Pirate Eight.’

De Pirate Eight waren de eerste herenhuizen die op Buck Island waren gebouwd. Alle acht de huizen hadden aanvankelijk gediend als piratenvesting.

‘Waar zou kapitein Horatio Page zoveel geheime doorgangen voor nodig hebben gehad? Hij was geen piraat. Hij was een piratenjager.’

‘Klopt, een piratenjager omringd door piraten.’

Ellery dacht over die cryptische opmerking na toen hij terugliep naar zijn kantoor om te controleren of er geen dringende zaken meer waren die afgehandeld moesten worden. Dit was de eerste keer dat hij een lang weekend vrij nam sinds hij op het eiland woonde, de twee weken dat hij herstellende was van een hersenschudding die hij tijdens het rondsnoffen had opgelopen niet meegerekend.

Toen hij nog een laatste keer zijn e-mail controleerde, belde Jack.

Jack Carson was de baas van de politie in Pirate’s Cove en Ellery’s vriend. Hij was inmiddels zelfs Ellery’s verloofde. Een heerlijk idee waar Ellery nog steeds aan moest wennen.

‘Hoi, hoe laat ga je naar de veerboot?’

Ellery wierp een verstrooide blik op de klok. ‘Om twee uur. Denk je dat je vanavond kunt wegkomen?’

‘Dat is wel het plan,’ zei Jack. ‘Moet ik nog iets meebrengen of...’

‘Nee. Alleen jezelf.’

Jack maakte een geamuseerd geluidje. ‘Dat moet wel lukken. Hoeveel van je oude vrienden komen er vanmiddag?’

‘Flip, Tosh, Lenny en Chelsea. Morgen komen Oscar, Freddie en Belle.’

‘Oké. En Tosh en Freddie waren vroeger getrouwd?’ Het was voor Jack uiterst belangrijk dat hij alle personages kende. Jack was niet iemand die graag improviseerde. Hij was iemand die op tijd kwam en zijn tekst kende.

‘Dat klopt.’

‘Maar dat zorgt niet voor ongemakkelijke momenten, want het is lang geleden en iedereen is er wel overheen.’

‘Inderdaad. Dat hoop ik tenminste.’

‘En Belle en Oscar hebben gedatet, maar nu datet zij met een Engelse edelman.’

Het klonk een beetje absurd zoals Jack het zei, maar het klopte wel.

‘Ja.’

‘En je weet zeker dat we het weekend zullen doorkomen zonder dat ze elkaar vermoorden, omdat ze elkaar nog niet eerder hebben vermoord.’

Ellery schoot in de lach. ‘Zoiets, ja. Ik bedoel, het is allemaal verleden tijd.’

‘Tja, waarom stelt dat me niet gerust?’ Jack klonk spottend. ‘Heb je het weerbericht voor het weekend gezien?’

‘Nora zegt dat het gaat sneeuwen.’

‘Ze is niet de enige. Misschien moet je voor wat extra haardhout zorgen. Voor het geval dat.’

Dat was een goed idee, en typisch iets voor Jack.

‘Doe ik,’ zei Ellery. ‘Maar goed, het kan leuk zijn om ingesneeuwd te raken.’

‘Het kan heel leuk zijn om ingesneeuwd te raken, maar misschien niet zo leuk als je met een groep bent.’

Ellery’s mondhoeken krulden omhoog. ‘Daar heb je een punt. Maar er komen nog wel meer sneeuwdagen.’ Dat durfde hij nu wel met zekerheid te zeggen.

‘Dat weet ik wel zeker,’ zei Jack, en Ellery kon de glimlach in zijn stem horen.

De zee rond Buck Island was meer dan alleen een watermassa. De mysterieuze diepte had eeuwenlang een barricade gevormd

van de buitenwereld en had het karakter van de eilandbewoners gevormd. Hij was nog altijd een constante aanwezigheid, bij alles wat er op het eiland gebeurde. Het geluid van de zee vulde de donkere nachten, zijn blauwe schaduw vormde de achtergrond van elke afzonderlijke dag.

Toen Ellery op de veerboot stond te wachten, kon hij het zout in de ruwe oostenwind proeven en rook hij de zilte soep van het woelige water waarin goudgele slierten zeewier rondwervelden. Een klamme vochtigheid zette zich af op zijn huid. Watson schudde zich om de haverklap uit, alsof hij zich wilde bevrijden van de bijtende mist.

De veerboot had bijna twintig minuten vertraging, en toen hij eindelijk aanlegde kwam er slechts een handvol groen aangelopen passagiers wankelend over de loopplank. De meeste ervan leken Ellery's vrienden te zijn.

'Ellery!' Tosh zwaaide naar hem, terwijl ze Lenny achter zich aan trok.

'Ahoy!' Ellery zwaaide terug. 'Welkom in Pirate's Cove!'

Achter Tosh en Lenny liepen Flip, die eruitzag als een gesoigneerde geest (inclusief de fosforescerende gloed op zijn gezicht), en Chelsea, die zuchtend en steunend een berg bagage achter zich aan sleepte.

Watson, die deze mensen nog nooit van zijn leven had gezien, begon desalniettemin te blaffen alsof hij verloren gewaande vrienden zag.

Waf! Waf! Waf!

'O mijn god, hij is zó schattig!' Tosh' stem schalde over het water.

Het was geen verrassing dat Tosh, een lange, roodharige jonge vrouw met een tomeloze energie, het minst last leek te hebben van wat duidelijk een ruwe overtocht vanaf Point Judith was geweest.

Ellery liep de betonnen promenade af en de volgende paar minuten begroetten ze elkaar met knuffels en kussen.

'Niet te geloven dat jullie er eindelijk zijn,' zei Ellery.

Waf! Waf! Waf! Watson was het met hem eens.

‘Wat je zegt,’ kreunde Lenny. ‘Als ik had geweten dat we om Kaap Hoorn heen moesten...’

Tosh onderbrak haar. ‘Ell, wat zie je er fantastisch uit! Je bent net een wandelende reclame voor Ralph Lauren. Hier, pak Lenny vast voordat ze in de haven valt. Onze bagage is nog aan boord.’

Ellery staakte zijn omhelzing van Flip – Philip Daly voor agenten en casting directors – om Lenny vast te pakken, of ‘Goth Girl’, zoals ze haar in de goede oude tijd hadden genoemd. Lenny was klein en pezig, met zwartgroen haar en grote, groene ogen. Nou ja, mééstal had ze grote ogen. Op dit moment hadden ze de neiging om weg te draaien.

‘Oef,’ kreunde Lenny terwijl ze zich in Ellery’s greep op het cement liet zakken. ‘Nog drie minuten en ik had mezelf van boord geworpen.’

‘Dat gebeurt hier heel regelmatig.’ Hij schoot Chelsea te hulp met de stapel koffers die ze in haar eentje de promenade op probeerde te slepen. ‘Wacht,’ riep hij Tosh na. ‘Hier is je bagage.’

Flip en Lenny schoten in de lach. ‘Dit zijn alleen Chelseas spullen,’ liet Flip Ellery weten.

‘Ja zeg, ik heb niet meer de leeftijd om uit een knapzak te leven,’ beet Chelsea hem toe.

Ellery knipperde met zijn ogen en keek nog eens goed. Niet naar de bagage, maar naar Chelsea.

Chelsea was, zonder twijfel, de meest getalenteerde acteur van hun groepje, maar buiten het toneel had ze nooit iets moeten weten van (haar woord) *kunstgrepen*. Ze was van gemiddelde lengte, gemiddelde omvang en kleepte zich, ongeacht het jaargetijde, het liefst in een spijkerbroek en flanellen overhemd. Al zolang Ellery haar kende droeg ze haar sluike, bruine haar tot op haar schouders en gebruikte ze geen andere make-up dan een beetje zonnebrandcrème. En nu?

Nu was Chelseas bruine haar stijlvol geknipt en voorzien van koperachtige highlights. Ze droeg nepwimpers en had duidelijk haar lippen laten opspuiten. Net als Tosh droeg ze legerkistjes, een spijkerbroek en een zwarte parka die, afgezien van de kleur, exact hetzelfde was als het groenblauwe exemplaar van Tosh.

‘Wow. Chelsea. Ik had je bijna niet herkend achter al die koffers.’

Chelsea wist exact wat hij bedoelde. Ze wierp hem een zuur lachje toe. ‘Is dat als compliment bedoeld?’

‘En dat zijn alleen nog maar de haarverzorgingsproducten,’ kwam Flip tussenbeide.

Chelsea trok een gezicht naar hem. ‘Haha.’

‘Help,’ kreunde Lenny. Ze lag nu plat op haar rug terwijl Watson uit alle macht probeerde mond-op-mondbeademing toe te passen.

Ellery liet Chelseas bagage voor wat het was en schoot Lenny te hulp. Hij pakte Watson op, die luidkeels protesteerde omdat zijn levensreddende werk nog niet klaar was. Een oude zeemeeuw die op de witte reling zat, nam aanstoot aan zijn taalgebruik en begon zijn eigen mening te spuien.

De overige passagiers, die in plukjes van de veerboot kwamen, gingen met een grote boog om hun geïmproviseerde theatervoorstelling heen.

‘Waar heb je de auto staan, Ell?’ Flip hees Lenny overeind.

‘Het is de donkerblauwe vw achter de snackbar. Ik denk dat we er allemaal in passen, maar ik heb een taxi geregeld om jullie bagage naar het huis te brengen.’

‘Dat had je niet hoeven doen.’ Chelsea keek eerder ongerust dan opgelucht.

Maar ja, aangezien Ellery niet meerdere keren op en neer wilde rijden, moest hij het wel doen. ‘Standaardprocedure. Je hoeft je geen zorgen te maken. Ezra zal je bagage niet kwijtraken.’

Chelsea leek niet overtuigd.

Lenny, die half over Flips schouder hing, zei: ‘Iemand moet Ellery vertellen over die ontsnapte maniak.’

Natuurlijk schoot Ellery in de lach.

‘Je déntkt maar dat ze een grapje maakt,’ zei Chelsea.

‘Daar heb je Tosh,’ zei Flip, en ze keken allemaal om en zagen hoe Tosh behendig twee grote koffers over de loopplank stuurde. De wieltjes bonkten lawaaiig over de helling van aluminium en koolstofvezel.

Watson, die stevig onder Ellery's arm geklemd zat, worstelde om los te komen en blafte een luidruchtige begroeting, alsof Tosh was teruggekomen van een lange zeereis.

'Hebben jullie hem al verteld over die moordlustige maniak?' Tosh was maar een klein beetje buiten adem toen ze weer bij hen stond.

Ellery begon weer te lachen.

'Hij gelooft ons niet,' zei Lenny.

'Ja, maar het is echt,' zei Flip.

'Ach, kom op.'

Tosh wierp haar vurige haar naar achteren en keek hem ernstig aan. 'Nee, Ell, luister. Toen we bij de veerbootterminal kwamen, stonden er allemaal politieauto's met de zwaailichten aan. We vroegen wat er aan de hand was, en een van de agenten vertelde dat er een patiënt was ontsnapt uit het psychiatrisch staatsziekenhuis van Rhode Island en dat ze reden hadden om aan te nemen dat hij zou proberen Buck Island te bereiken.'

Ellery rolde met zijn ogen. 'Oké. Vast. Noemden ze hem Kat?'

'Wat?' vroeg Tosh niet-begrijpend. Ze keek naar Flip.

'Of had hij een haak in plaats van een hand?'

Flip zuchtte, maar hield voet bij stuk. 'We verzinnen dit niet.'

'Oké, dan is het misschien een massahallucinatie. Zoveel frisse lucht ineens kan gevaarlijk zijn voor stadse mensen zoals jullie.'

'Stadse mensen?' kaatste Tosh terug. 'En wat ben jij dan? Piet Piraat?'

Ellery lachte.

'Oké, maar serieus,' zei Lenny. 'En toen we eenmaal aan boord waren, kwam de bemanning al onze tickets opnieuw controleren.'

'Nou, kijk eens aan,' zei Ellery. 'We weten allemaal dat ze die tickets alleen maar controleren om te voorkomen dat moordlustige maniakken gratis meevaren.'

'Vooruit, maar zoveel passagiers waren er niet. En nadat ze onze tickets hadden gecontroleerd, begon de bemanning de boot te doorzoeken. Ze deden alsof het een standaardprocedure was, maar alsjeblieft zeg! Ze keken in de kisten waarin de reddings-

vesten lagen. Ze waren duidelijk op zoek naar iemand die niet aan boord hoorde te zijn.'

'We zeggen niet dat hij daadwerkelijk op de boot zat,' zei Chelsea. 'Alleen dat ze duidelijk bang waren dat het hem misschien was gelukt.'

'Ik weet dat het als een griezelig kampvuurverhaal klinkt, maar...' begon Flip.

Sommige dingen veranderden ook nooit.

Ellery was half geamuseerd, half geërgerd. 'Ik ben heus niet vergeten dat we op de toneelschool *Kat en de kanarie* hebben gespeeld.'

Flip, Tosh, Lenny en Chelsea keken elkaar met uiteenlopende blikken van onbegrip aan.

Ellery hielp hen op weg. 'De excentrieke oom Cyrus gaat dood en laat zijn landgoed na aan zijn nicht Annabelle, op voorwaarde dat ze de nacht moet doorbrengen in het griezelige familiehuis, maar als Annabelle en de andere erfgenamen dan in Haunted Hollow aankomen, worden ze achtervolgd door een mysterieuze figuur die ze aanzien voor Kat, die is ontsnapt uit het plaatselijke gekkenhuis en zich schuilhoudt in de geheime gangen.' Hij moest even stoppen om adem te halen. 'Dat weten jullie echt nog wel. Flip was Kat en Noah speelde oom Cyrus.'

Noah. Wow. Hij voelde een pijnlijke steek bij de herinnering.

'Noah. Inderdaad,' mompelde Flip.

'O.' Tosh keek geschrokken. 'Ik weet het weer. Ik speelde Annabelle. Jij was Charlie.'

'Je was vreselijk,' liet Chelsea Ellery weten.

'Ik weet het.'

'Noah,' zei Tosh zacht. 'Jeetje.' Ze wierp een blik op Lenny, die met een frons naar de veerboot stond te kijken, alsof ze wachtte tot er nog een laatste passagier van boord zou komen.

Ellery keek met een ongemakkelijk gevoel naar de *Pirate Queen*, die op en neer deinde aan de steiger.

Was er misschien toch iets aan de hand? Er werden heel wat ernstige blikken gewisseld tussen de bemanningsleden die op de achtersteven van het schip stonden.

‘Volgens mij ben jij de enige die zich die hele productie nog kan herinneren,’ zei Tosh. ‘Het is een grappig toeval, maar waarom zouden we zo’n verhaal verzinnen?’

‘Waarom zou je me met vershoudfolie aan de bank vastmaken?’

Tosh en Lenny begonnen te giechelen. Flip keek enigszins schuldig. ‘We wilden niet dat je volgende optreden weer zo droog zou zijn,’ zei Chelsea.

‘Waarom zouden jullie een demonenpop in mijn kast zetten? Waarom zouden jullie –’

Flip onderbrak hem. ‘Goed, je hebt gelijk, we houden er allemaal van om grappen uit te halen. Laten we niet vergeten dat jij degene was die die demonenpop in mijn bed had gelegd.’

‘O, dat was briljant!’ riep Tosh uit. ‘Ze konden je helemaal in Manhattan horen gillen.’

Flip trok een gezicht naar haar.

‘Jij had een nepvogelspin in mijn haveremout gestopt!’ Ellery kon er wel om lachen. Ze moesten allemaal lachen.

‘Oeps. Dat was ik,’ biechtte Chelsea op. ‘Ik heb gelogen dat het Flips idee was.’

‘Maar goed,’ zei Flip. ‘Je vriend is toch politiecommissaris? Waarom vragen we het hem niet?’

‘Eigenlijk...’ zei Jack.

‘Wát?’ riep Ellery geschrokken. ‘Wil je nu serieus beweren dat er echt een moordlustige maniak rondloopt?’

Ellery was weer in zijn kantoor in het Crow’s Nest. Flip, Tosh, Lenny en Chelsea hadden per se de boekwinkel willen zien voordat ze naar Captain’s Seat reden. Hij kon hen horen praten, zoals gewoonlijk allemaal tegelijk, en hoorde Nora en Kingston verdwaasd reageren. Hij wachtte op Jacks weloverwogen antwoord.

Jack was altijd eerlijk, dus dat afwegen was belangrijk.

‘Maniak is geen klinische term. Gisteravond is er inderdaad een gedwongen opgenomen forensisch patiënt ontsnapt uit het psychiatrisch staatsziekenhuis op de Cranstoncampus. Er bestaat een mogelijkheid dat hij zal proberen op het eiland te komen. Meer is het niet. Een mogelijkheid. Er is geen reden om aan te nemen dat hij al op het eiland is.’

‘Wat heeft deze gedwongen opgenomen forensisch patiënt, die wel of niet deze kant op komt, gedaan om überhaupt opgenomen te worden?’

Jack zuchtte.

‘Oké. Dat. Die zucht. Die baart me zorgen.’

‘Er is niets om je zorgen over te maken,’ zei Jack op een toon die het best kon worden omschreven als professioneel geruststellend.

‘Omdat deze ontsnapte patiënt ongevaarlijk is?’

‘Nee. Omdat de kans dat deze ontsnapte patiënt op weg is naar Pirate’s Cove, of zelfs Captain’s Seat, ongeveer één op een miljoen is.’

‘Waarom was die vent opgesloten?’

‘Edwin Dolph was niet schuldig bevonden –’

‘Níét schuldig?’

‘... aan het met een bijl vermoorden van zijn familie, omdat hij krankzinnig werd verklaard.’

‘Met een bijl...’ Ellery slikte. ‘Hij heeft zijn familie vermoord? Met een bijl!’

Jack maakte een gedempt geluid dat een lach zou kunnen zijn. ‘Een kans van één op een miljoen, weet je nog?’

‘Blijkbaar was de politie in Point Judith op zoek naar Dolph, dus iemand denkt dat hij hiernaartoe komt.’

‘Tenzij hij vleugels heeft, zal de oversteek lastig voor hem zijn.’

‘Waar een wil is, is een weg.’

In een overduidelijke poging om van onderwerp te veranderen vroeg Jack: ‘Ben je in Captain’s Seat?’

‘Nee. We zijn in het Crow’s Nest. Ze wilden allemaal de boekwinkel zien. Ik denk dat we een late lunch doen in de Salty Dog en dan naar het huis gaan.’

‘Oké. Doe voorzichtig.’

‘Zeker weten, nu er een moordlustige maniak rondloopt.’

‘Ik dacht eigenlijk aan de modderige wegen, maar goed. Ik zie je vanavond.’

‘Pas goed op jezelf, Jack.’

‘Ik pas altijd goed op mezelf,’ zei Jack geruststellend. ‘Veel plezier met je vrienden. Hou van je.’

‘Ik ook van jou.’

Jack hing op. Ellery zuchtte.

Hij hoorde dat Nora in de boekwinkel de eilandhistoricus uithing. ‘De gevaarlijkste van de drie ontsnapte patiënten was de drieëndertigjarige Frank Weeden. Vanwege zijn gewelddadige criminele achtergrond doopten de kranten hem in die tijd tot een moordlustige maniak.’

Chelseas stem was nog duidelijker te horen. ‘Ze schieten hier als paddenstoelen uit de grond!’

‘Dit was in 1907,’ zei Nora vinnig, ‘dan hebben we een relatief lange oogsttijd.’

‘O-o,’ mompelde Ellery, en hij liep zijn kantoor uit. ‘Wie wil er lunchen?’

Tosh, die al een stapeltje boeken vasthad, neusde tussen de nieuwe aanwinsten. Chelsea stond naast de toonbank, met Nora en Kingston, Ellery’s andere werknemer. Flip zat op zijn knieën in het middenpad met Watson te spelen. Hij gooide Watsons bal door het gangpad en keek op. ‘Ik lust wel iets.’

‘Nee, dank je.’ Lenny leek nog steeds last te hebben van de naweeën van de ruwe overtocht. Ze zat, nou ja, hing, op de bank voor de ramen aan de voorkant van de winkel.

‘Een kopje gemberthee brengt de maag tot rust,’ informeerde Nora haar.

Lenny rilde.

‘Heksen kunnen het water niet oversteken,’ verkondigde Tosh raadselachtig. Ze legde de stapel boeken op de toonbank zodat Nora ze kon aanslaan.

‘Nee, nee,’ bemoeide Ellery zich ermee. ‘Van het huis.’

Tosh fronste haar voorhoofd. ‘Is dit een boekwinkel of een bibliotheek? Je moet geld verdienen, Ellery.’

‘Ik hoef geen geld te verdienen aan mijn vrienden.’

Tosh keek naar Nora. ‘Alle klanten zijn welkom,’ zei Nora bits, en ze begon de boeken aan te slaan.

Chelsea verhinderde het Ellery om te protesteren. ‘Ell, wist je dit? Moordlustige maniakken komen hier regelmatig voor.’

Afgaand op Nora’s gezichtsuitdrukking kwam die opmerking niet goed aan. Kingston schraapte zijn keel. ‘Niet regelmatig, hoor.’

‘Wacht,’ zei Ellery. ‘Is dit eerder gebeurd?’

‘Onder compleet andere omstandigheden,’ zei Nora. ‘Frank Weeden werd in het ziekenhuis voor geestesziektes op Rhode Island opgenomen nadat hij had geprobeerd zijn nicht dood te schieten omdat ze zijn huwelijksaanzoek had afgewezen.’

‘Niemand wil worden afgewezen,’ flapte Flip eruit.

‘Hij is in de loop der jaren vijftien keer ontsnapt.’

‘V-vijftien keer!?’ Dat was Ellery.

‘Inderdaad. Bij zijn laatste poging schoot hij het hoofd van de

afdeling dood, omdat die er volgens hem voor had gezorgd dat hij weer geen proeftijd kreeg.'

'En terecht, lijkt me.'

'Ja, er bestaat geen twijfel over dat Weeden een erg gevaarlijke man was.' Nora viste rustig Tosh' creditcard uit haar hand.

'Heeft hij geprobeerd naar het eiland te ontsnappen?' wilde Ellery weten.

'Nee. Er is nergens vastgelegd dat hij ooit op het eiland is geweest.'

'Zelfs in juni, toen Weeden uitbrak, zou het dom zijn geweest om je hier te verstoppen,' zei Kingston. 'In november zou het helemaal stom zijn.'

Nora overhandigde Tosh haar tas met boeken. Ze glimlachten naar elkaar in een soort stilzwijgende verstandhouding waardoor Ellery zich persoonlijk aangesproken voelde.

'Er zijn tegenwoordig meer vakantiehuizen. En in november staan er daar veel van leeg,' bracht hij naar voren.

Nora en Kingston wisselden een blik. 'Klopt,' beaamde Nora. 'Al zou het ook veel moeilijker zijn om ongezien het eiland te bereiken.'

'Dat is dan duidelijk. We gaan er allemaal aan.' Flip maakte natuurlijk een grapje.

'Ellery niet,' zei Chelsea op lijkige toon. 'Hij is de *final boy*.'

De anderen begonnen te lachen. Kingston keek niet-begrijpend.

'Dat is iets uit horror- of eigenlijk slasherfilms,' liet Nora hem fluisterend weten. 'De *final girl* weet aan het vreselijke lot van haar vrienden of familie te ontkomen zodat ze het kwaad in een laatste slotscène kan verslaan.'

'Ah. Horror.' Kingston trok nog net geen grimas, maar hij was uitsluitend een liefhebber van crime, mystery en suspense.

Tot Watsons grote teleurstelling gooide Flip de bal voor de laatste keer weg voordat hij opstond. 'Critici hebben Ellery na de vierde *Happy Halloween! You're Dead*-film tot final boy bestempeld.'

Ellery kreunde. 'Zullen we het hier niet over hebben?'

Zijn harteloze vrienden grinnikten alleen maar om zijn ongemak.

‘Weet je iets over de zaak-Dolph, Nora?’ vroeg Ellery.

‘Niet echt, nee.’

‘Niet echt? Dan weet je dus wel iets?’

Nora en Kingston hadden de gewoonte ontwikkeld om elkaar aan te kijken als een van hen een of ander obscuur feitje uit de eilandgeschiedenis probeerde op te dissen. Als twee computers die samenwerkten.

Na een twee tellen durende visuele API besloot Nora: ‘Ik geloof niet dat er sinds omstreeks 1930 een Dolph op het eiland is geweest.’

Ellery wist niet wat hij hoorde. ‘Er is dus een connectie met het eiland.’

‘Nou, dat zou ik niet durven zeggen.’ Aangezien Nora bekendstond als iemand die conclusies trok die alle logica of rede tartten, leek die opmerking niet helemaal eerlijk.

‘Er is wel de legende van de Dourdos-aquamarijn,’ mijmerde Kingston.

‘Helaas is er weinig reden om aan te nemen dat het meer is dan een legende.’

‘Sinds wanneer worden legendes hier van tafel geveegd?’ wilde Ellery weten.

‘Sinds we belangrijkere zaken aan ons hoofd hebben.’ Nora bukte achter de toonbank en kwam overeind met een vierkante, platte kartonnen doos, die ze aan Ellery gaf. ‘Deze zijn van jou. Doe ermee wat je wilt.’

‘Wat zijn het?’

‘Je presentexemplaren van de herenkalender voor komend jaar.’

‘O.’ Ellery wierp een nerveuze blik op zijn vrienden en probeerde de doos terug te geven aan Nora. ‘Misschien moeten we ze hier laten staan. We kunnen ze verkopen voor de gemeenteraad.’

Tosh en Chelsea wisselden een blik. Chelsea grijnsde breed, bijna boosaardig.

‘Herenkalender?’ vroeg Tosh. ‘Is Ellery een heer?’

‘Dat willen we graag geloven,’ antwoordde Kingston diplomatiek.

‘Absoluut!’ Nora weerstond Ellery’s pogingen om haar de doos terug te geven. ‘We hebben al een doos om in het Crow’s Nest te verkopen, mop. Deze zijn voor persoonlijk gebruik.’

‘Ik gebruik geen wandkalender.’

Nora duwde de doos terug in zijn armen. ‘Dan is dit een perfect moment om te beginnen. Bovendien denk ik dat je vrienden allemaal graag een kalender willen hebben.’

Tosh, die nooit een aansporing miste, riep: ‘En óf ik een kalender wil. Ik wil er zelfs voor betalen.’

‘Het is voor een heel goed doel,’ verzekerde Nora haar.

‘Wat dan?’ wilde Chelsea weten.

‘Het weduwen- en wezenfonds.’

‘Is dat niet iets waarvoor de overheid moet zorgen?’

Nora, de koningin van de sceptische blikken, draaide haar hoofd naar opzij.

‘Is Ellery in z’n nakie?’ Flip stak zijn hand uit naar de doos.

Ellery klemde hem stevig tegen zijn borst. ‘Nee! Dat ben ik zeer zeker niet.’

Daar moesten zijn vrienden allemaal enorm om lachen.

‘Nee, nee,’ verzekerde Nora hun. ‘Zo’n kalender is het niet.’

‘Zo’n kalender is het wel een béétje,’ wierp Ellery tegen.

‘Nora, we zijn om. Breek je voorraad aan,’ beval Tosh.

En Nora, de verraadster, deed precies dat: ze gebruikte haar vertrouwde stanleymes om een tweede vierkante, platte doos open te snijden. Ze begon kalenders uit te delen en Ellery’s vrienden begonnen dollars neer te tellen.

‘Het is voor een goed doel, m’n jongen,’ zei Kingston met een vriendelijk klopje op zijn rug.

‘Dat is wat ze je willen laten geloven, Kingston.’

Kingston grinnikte.

Toen iedereen een kalender had aangeschaft klikte Ellery de riem aan Watsons tuigje en loodste hij zijn kudde naar de voordeur. De wind blies de deur bijna weer dicht.

‘Tot zaterdagavond,’ riep Nora hen na. ‘Kunnen we nog iets meenemen?’

‘Nee, hoor,’ antwoordde Ellery. ‘Greta’s Gourmandery zorgt

voor al het eten en Dylan heeft aangeboden om voor barman te spelen.'

Dat was een enorme concessie van Dylan, aangezien hij sinds september nauwelijks een woord had gezegd tegen Jack. Ellery hoopte dat de combinatie van lekker eten, goed gezelschap en genoeg alcohol op zijn minst tot een detente tussen twee van zijn favoriete mensen zou leiden.

Hij hield de deur vast tegen de wind en zijn vrienden liepen achter elkaar naar buiten. Er klonk een luid geritsel van bladzijden. De ingelijste schilderijen van piratenschepen schommelden aan de wanden, alsof de schepen echt op de winderige oceaan voeren. Ellery stak zijn hand op ten afscheid.

Een harde windvlaag sloeg de deur dicht en onderbrak Nora's vrolijke 'tot zater—'

Eerder verschenen in de Ellery Page-mysteries van Josh Lanyon:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest
Een schandaal in de Salty Dog
Het lijk in de baai
Een valse noot
Het raadsel van de Deep Dive

E-book maart 2025

Dit is het achtste deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Corpse at Captain's Seat*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2022 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp XXX

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7944 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7945 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.